

אנא, כבוד הנשיא

אני מצרף את קולי לבקשה להמתיק את דינו של יוסף טחן. אני מקווה שדבריי אלה לא יתורגמו עליידי השגרירות המצרית בתליאביב ויגיעו אל שולחנו של חוסני מובארכ, נשיא הרפובליקה הערבית המצרית.

איני מקל כחומרת התפע, ולא חשוב כמובן אם הסמים נועדו קטלניים היא מעשה נתע, ולא חשוב כמובן אם הסמים נועדו לצרכנים מצריים או ישראלים.

כל עונש יאה לפשע זה. כל עונש — מלבד עונשי-המוות. אני מתנגד לעונשי-המוות. אני רואה בו רצח חוקי, שריד מתקופות ברבארות. הוא מוריד את התגלמות הציבור המרובתי — אל דרגתם של הפושעים עצמם.

לכן אני מתנגד לעונשי-המוות בכל מקום ובכל מיקרה. אני מתנגד להטלת עונשי-מוות בישראל על רוצחים, מכריחי סמים ואנסים, וגם על "מחבלים".

אני יודע שאין לי כל זכות לכפות את דעתי על מדינה אחרת, שיש לה תפיסות שונות. מצריים רוגלת עריין בעונשי-מוות, והיא תולה פושעים מקומיים. מהבחינה המצרית, אין הברל בין פושע מצרי לבין פושע זר.

אולם יש הברל. יתכן כי הוצאתו-להורג של פושע מצרי תואמת את הרצון הקולקטיבי של העם המצרי. אבל הוצאתו להורג של פושע ישראלי אינה תואמת את התפיסה הקולקטיבית של הציבור הישראלי.

אני מבקש את כבוד הנשיא להתחשב בכך. אנהנו נמצאים בישראל של העם המצרי, אבל הוצאתו להורג של פושע ישראלי אינה תואמת את התפיסה הקולקטיבית של הציבור הישראלי.

אנחנו נמצאים בישראל של העם המצרי, אבל הוצאתו להורג של פושע ישראלי אינה תואמת את התפיסה הקולקטיבית של הציבור הישראלי.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

אני מבקש את כבוד הנשיא להתחשב בכך. אנהנו נמצאים בישראל של העם המצרי, אבל הוצאתו להורג של פושע ישראלי אינה תואמת את התפיסה הקולקטיבית של הציבור הישראלי.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

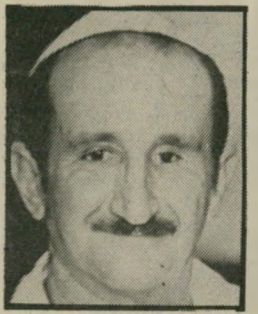
אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

אני יודע כי ררוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עליידי רבים במצריים, ובוודאי עליידי יידיי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

טחן

אותו בשמו ובתוארו, ולגזור עליו עונש ראוי. אם הוא אחראי לאיסורים ולמנהל בלתי-תקין, גם או יש לזהותו בשמו ולהטיל עליו את האחריות.

איננו יזקקים למבקר החושף את שינוי רק כשהוא מחייך. מבקרה-המדינה אינו צריך להיות פירסומת חיה למישחת-שיניים. דרושות לו שיניים כדי לנשוך.

אין לי חשק לחשוקקי

כל העיתונים בארץ כותבים על אחר חשוגי. העולם הזה כותב על עדנאן חשוקקי. כל העיתונים טועים.

איך אני יודע? פשוט מאוד: חתנו אמר לי. אינני מקיים יחסים חברתיים עם חתנו-באשך. בניגוד לשימרון פרט, לא נפגשתי יחסים חשוקקי פה ושם, בארץ ובחו"ל. בניגוד

לעמירם ניר, לא הייתי עימו בקאזינו של הימורים. מאז שנפץ שמו לדראון בעולם לפני 15 שנים, כאשר התגלה כפרשת לוקהיד כרביאמן של שוחר, שהכניס לכיסו עשרות מיליונים, אינני משתוקק להתרועע עם חשוקקי.

אבל לפני 10 שנים, כאשר ביקרתי לראשונה במצריים, ערך לי ידיד מצרי היכרות עם צעיר סימפטי, ואמר לי שזהו חתנו של חשוקקי. מצרי היכרות עם צעיר ביקפטי, ואמר לי שזהו חתנו של חשוקקי. מצרי היכרות עם צעיר ביקפטי, ואמר לי שזהו חתנו של חשוקקי. מצרי היכרות עם צעיר ביקפטי, ואמר לי שזהו חתנו של חשוקקי.

היתה לצעיר המוכשר כריזה: לחזור ללבנון ולהילחם על שינוי המישטר, כדי שיהיה לכל הלבנונים שיוויין בלי הברל דת ועדה, או לפרוש לעסקים פרטיים. הצעיר הכיר צעירה סעודית — בתו או אחייניתו של עדנאן חשוקקי, איני זוכר בדיוק — והפך במהרה לאיש-עסקים מצליח בכל רחבי המרחב.

הוא הזמין אותי לביתו. זה היה ארמון ישן במאלקה, שכונת היוקרה הוותיקה באי שבלב קאהיר. היו שם משרתים לרוב, וחפצי-אמנות יקרירי-ערך, רהיטים ושייטים יקרים ושאר האי-בזרים המעידים על עושר רב. היה גם ויסקי טוב.

כל זה נא כדי להסביר מדוע אנחנו כותבים על "חשוקקי", מזור שגם כמה עיתונים בלבנון כותבים (בערבית) על "חשוגי". הם לוקחים את הכתיב הלועזי המקובל באירופה, ומתרגמים בחזרה לערבית את השם הערבי (או התורכי, בעצם. מוצא המישפחה מתורכית. פירוש השם בתורכית: עושי-כפות).

אנשי היערות

כימי מילחמת-העצמאות הייתי עדי-ראייה לכמה מעשי-זוועה. ראיתי כיצד הורגים טובים, ממיטב הנוער, הורגים זקנים וזקנות בירה, ממרחק של שניים-שלושה מטרים. ראיתי רברים שונים. על כמה מהם ריווחתי בסיפרי הצד השני של המטבע, שהוחרם בשל כך.

העיסוק קרובות במהלך המילחמה שאלתי את עצמי: מה יעשו הבחורים, העושים מעשים אלה. לכשתיגמר המילחמה: אחרי שעשו מה שעשו, הרי לעולם לא יוכלו לחזור לחיים נורמאליים: והנה נגמרה המילחמה והבחורים חזרו, הם הפכו אורחים הגונים, שומרי-חוק, בעלים ואמנים, אבות אוהבים, מדי פעם פגשתי, באחד מהם, וראיתי שהוא איש נורמאלי, סימפטי, כחור כארו.

משום-כך צפיתי השבוע בטלוויזיה ברביבות מיוחדת כסרט-התעודה הבריטי המצויין, גיבורים רדופים. הוא תיאר לוחמים אמריקאיים שחזרו מווייטנאם, אחרי שביצעו שם מעשי-זוועה, ושלא הצליחו להשתלב בחזרה בחברה הנורמאלית. הם כרתו אל היערות של צפון-מערב ארצות-הברית, וחיים שם כמתבודדים, כשהם שונאים את עצמם, את בנייהאדם ואת העולם כולו. הצוות הבריטי הצליח לראיין ארבעה מהם. בניהם היו סיפורים מסמריי-שיער. הם לא ביצעו רק פשעים נוראים, אלא הוכשרו

לכך במיוחד. הם התנדבו ליחידות מיוחדות, וצבא ארצות-הברית השקיע מאמצים גדולים כדי להפכם לחיות-אדם. הם הרגו בסיטונות נשים וילדים, ואף השמידו כפרים שלמים על יושביהם, כדי לייחס פשעים אלה לקומוניסטים. עד כמה שידוע לי, גם חיילי הס"ס הנאצי לא אומנו במיוחד לבצע זוועות.

מרוע לא הצליחו להשתלב לאחר-מכן בחברה? הוועות שביצעו עלו לאין שיעור על כל הוועות שביצעו (ועליידי שני הצדדים) במילחמותינו. איש מאיתנו לא הודרך באורח במיוחד לבצע מעשים כאלה. שום מילחמה שלנו לא הגיעה באורכה ובאכזריותה למילחמת וייטנאם.

כפי שמסביר הסרט עצמו, יש עוד הברל. אחרי מילחמת-העולם השני התקבלו הלוחמים החוזרים עליידי הציבור האמריקאי כגיבורים אהובים. כך גם התקבלו אנחנו כגיבורי מילחמתנו. ואילו לוחמי וייטנאם, כש הם התקבלו עליידי מיטב הציבור האמריקאי בדממה או בשינאה. "איך זה היה להרוג תינוקות?" אמרה אחת ההכרות, שקיבלה את פניהם.

אך יתכן כי הסיבה להתנגות כאלה, אנשים אלה היתה פשוטה יותר. אם הצטרפו ליהודים כאלה, שרמו לאי-נואף-גרופן הנאציות, יש להניח שהיו מלכתחילה פסיכופאטים. האימונים שעברו והמעשים שעשו אך הגבירו את הפסיכופאטיה שלהם. כשחזרו הביתה היו מופרעים מסוכנים. טוב שהם מתחבאים ביערות.

כולם ימותו

הטלוויזיה מחללת את השבת מדי שבוע. אחרי כניסת השבת היא משרתת הרבה דברים: שירים, דברי-יחוכמה של שמואל אבירור הכהן, מבט של שבת, סיבה למסיבה. סרט גנגסטרים, אדרשות מסכמות. לקראת הסוף היא משרתת גם פסוקים מהתנ"ך. בליל-שבת האחרון שידרה הטלוויזיה את הפסוקים הראשונים של פרק ל"ה בספר שמות, לאמור: "אלה הדברים אשר ציווה ה' לעשות אותם. ששת ימים תעשה מאלכה, וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתו לה'. כל העושה בו מלאכה — יומת." אחת מן השתיים: או שעובדי הטלוויזיה — עורכים, טכנאים וכל השאר — סבורים כי אין אלה אלא דיבריי-קישקושים, ואז מרוע הם משרדים אותם לציבור החילוני הצופה בטלוויזיה בליל-שבת, או שהם סבורים כי אלה הם דברי אלוהים חיים — ואז הם מתחייבים בנפשם.

אולי זה פאראדוקס. אולי צביעות, ואולי סתם טימוס. כמו כל רבר שעושים חילוניים כאשר הם מתחנפים לחרדים.

עלילת הרם

(אבנרי) שהורר קודם לכן גם מן הבימה הברבית, בגלל ההתנגדות החריפה של המוסדות היהודיים. המחזה של ג'ים אלן מנוסס על סיפרו של בן הכט המנוח, פרפדי ("צביעות", בעברית הוא מופיע בשם "כחש"). הכט, עיתון נאי אמריקאיי-הורר, הוקסם בשעתו עליידי שמואל תמיר, והספר כולו הוא שירה-לל לתמיר. ואף מוקדש לו רישמית.

התיזה המרכזית של הספר היא שהמנהיגים הציוניים שיתפו פעולה עם הנאצים והבריטים בהשמדת היהודים. הכט, שלא היה לו מושג, קיבל תורה זו מתמיר, שהשמדת אותה במישפטי-קסטנר המפורסם. כחסידי-שוטה (תרת-משמע) הפריז הכט עד בלי גבול, והפך את הדברים שאמר תמיר במישפט לכתב-אישום מתריר, שלוחרסן.

כימים ההם שיתפתי פעולה עם תמיר על בסיס יומיומי, והזהרתי אותו מפני סילוף נורא זה של ההיסטוריה. אך תמיר המשיך בשלו, וכך נולדה עלילת-הרם שהתגלגלה ממישפטי-קסטנר אל התעמולה הסובייטית, ומשם לתודעה הערבית. היו לי על כך כמה ויכוחים חריפים עם המחמר עבאס ("אבר-מאון"), אחד מחברי החמישיה המובילה של פת"ח, שלמד במוסקווה והמאמין בלב שלם בסילוף זה.

מובן שיהודי בריטניה קמו נגד מחזה, המפיץ תורה זו. אך כאן התעוררה שאלה אחרת: האם מותר לגנוז מחזה, מפני שהוא פוגע ברגשותיו של חלק מן הציבור? האין זו צנזורה מסוכנת, העלולה להוביל לדיכוי כל ריעה בלתי-מפלגתית ומחשבת חריגה? כבטיטניה בוסן צנזורה על המחזות. (החוק הבריטי המופרע עדיין בישראל, נוטל זה-מזה-מכל במולדתו). אך הוויכוח החריף הפחיד את בעלייה-האיטורניים, ואין סיכוי רב שהמחזה יוצג. אולם האגדה ממשיכה להתגלגל, ועוד נשמע עליה רבות.

עופרה ועכו"ם

נפילתה של עופרה חוה מן השמים אומרת דרשני. שמייים כלה אוורית, נערכת חקירה. אולם נרמה כי יש להרחיב מעתה את החקירות מסוג זה במדינה. תחת להסתפק בסוגיות טכניות מסוגיות (כשירות המטוס, פעולת הטייס, האם המוזות ככיתה של עופרה כסרדי? שמא הלכה באחרונה להלוויה בחברת גברים? מתי שבלה לאחרונה במיקווה?)

חוה